

УДОСКОНАЛЕННЯ РЕКРЕАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ ЖИТОМИРСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Житомирська область – унікальний регіон з багатими природними умовами та ресурсами. Особливу цінність мають лісові ресурси та заповідні території, які відіграють важливу роль у подоланні сучасних соціально – економічних проблем та забезпеченні оптимальної для проживання людей якості природного середовища.

За наявності рекреаційних ресурсів Житомирщина посідає одне з провідних місць в Україні. Курортно-рекреаційні ресурси області визначаються як ефективний інструмент, що дозволяє впливати на поліпшення економічної, соціальної та екологічної ситуації.

У Житомирській області 1122,1 тис. га лісів і лісистість території становить близько 34,1%, на одного мешканця припадає 0,7 га лісу. На території області протікає 221 річка довжиною понад 10 км, загальною протяжністю 5366 км, на річках побудовано 41 водосховище з запасами води понад 160 млн. м. куб. та 799 ставків загальною площею водного дзеркала близько 10 тис. га. Останнім часом, у зв'язку з відсутністю лісгосподарських підприємств, коштів і недостатністю матеріально - технічних засобів зменшились обсяги робіт по догляду за лісовими насадженнями, що призвело до погіршення їх стану.

На території області нараховується 23 парки - пам'ятки садового паркового мистецтва; в тому числі : 5 загальнодержавного і 18 місцевого призначення. Загальна площа – 361,84 га. Три дендропарки займають площу 14,9 га. На державному обліку в області перебуває 3202 пам'яток, в тому числі археології – 805, історії – 2317, монументального мистецтва – 80.

Розвиток туризму на основі мережі природоохоронних об'єктів гарантує збереження їх рекреаційного потенціалу на майбутнє, а також сприятиме вирішенню соціальних та економічних проблем регіону в цілому, завдяки створенню нових робочих місць для місцевого населення, збільшенню фінансових надходжень у місцеві бюджети, а також розвитку культури і відтворення народних традицій. При цьому слід відзначити, що зручне географічне розташування Житомирської області сприяє тому, щоб у майбутньому вона стане одним із об'єктів міжнародного туризму. Виходячи із стратегії регіонального розвитку Житомирщини, необхідно уже зараз розпочати роботу щодо створення перспективної еколого-економічної територіальної схеми розвитку регіону, яка повинна враховувати мережу природоохоронних територій, включаючи еколого-економічні проекти розвитку всього туристичного комплексу місцевості. Особливу увагу заслуговує питання надання екологічної спрямованості неорганізованому «дикому» туризму, що призводить до різкого зниження чисельності тваринного світу, порушення стану у водних джерел, знищення молодняка цінних порід дерев та рослин трав'яного покриву, порушується баланс у природі. Альтернативою повинно стати створення природоохоронними службами спільно з громадкістю впорядкованих туристичних маршрутів (екологічних стежин тощо) і добре налагодженою системою контролю.

Туристичні підприємства рекомендується поділити на групи залежно від класу обслуговування: «люкс», перший, туристський, економічний. Потенційним споживачем туристських послуг таким чином буде легше вибирати із великої кількості туристичних фірм ту, яка найбільше відповідає їхнім фінансовим можливостям. При цьому можливі і диференційні підходи з боку держави до господарської діяльності туристичних підприємств.

Розширити ресурсно-рекреаційний потенціал території Житомирської області можна за рахунок парарекреаційних ресурсів, створення нових об'єктів та угідь рекреації, нове змістовне наповнення міських парків, освоєння резервних рекреаційних територій, площа яких складає 130 тис. га.

Аналіз ресурсних передумов розвитку рекреаційного господарства Житомирської області свідчить, що вона володіє достатнім потенціалом для успішного функціонування галузі, яка на сучасному етапі використовується не у повній мірі. Це можна пояснити через брак фінансових ресурсів, зношеністю основних виробничих фондів, низькою матеріально-технічною базою, поганою інформованістю потенційних споживачів щодо рекреаційних послуг.

В основу розвитку області повинна бути покладена політика, спрямована на формування стратегії раціонального природокористування, гармонізацію соціальних, екологічних і економічних пріоритетів.